

Η παιδοκτόνος άμβλωσις

/ Γενικά / Ορθόδοξη πίστη

Πολλά είδη ξεπεσμού υφίστανται και πολλές μορφές διαστροφής κυριαρχούν εις την ανθρωπίνη ύπαρξι όταν αυτή εκουσίως αποκόπτεται εκ της επικοινωνίας και του συνδέσμου της με τον Θεόν. Η μεγαλύτερα όμως εγκληματική διαστροφή, που προϊόντος του χρόνου αυξάνεται ραγδαίως είναι το κακό των αμβλώσεων. Ομολογουμένως, δεν υπάρχει χειρότερο και απαισιώτερο γεγονός από το να θανατώνη ο άνθρωπος τον ίδιο τον άνθρωπο και μάλιστα εις την εμβρυακή του ηλικία, πόσω δε μάλλον η μητέρα το παιδί της.

Δια των αμβλώσεων επανερχόμεθα εις τις αρχαίες τραγικές καταστάσεις που εβίωνε η κοινωνία των ανθρώπων και για την οποία κοινωνία οι Λατίνοι έλεγαν την γνωστή φράσι «Homo homini lupus», δηλαδή άνθρωπος ανθρώπω λύκος. Είναι δε τόσο αποτρόπαια η κατάσταση όπως διαμορφώνεται αυτή από τον εκούσιο φόνο του ανυπερασπίστου ανθρώπου, που θυμίζει εκείνο που έγραψε ο ηγέτης των Μενσεβίκων στην Ρωσία Youri Martov, ότι:

«Από την πρώτην ημέραν της καταλήψεως της εξουσίας οι Μπολσεβίκοι ήρχισαν να σκοτώνουν: Τους αιχμαλώτους (όπως πράττουν αι πρωτόγονοι φυλαί), τους εχθρούς των, τους αντιπάλους των... Το κτήνος εγεύθη το ζεστόν ανθρώπινον αίμα. Η μηχανή η φονεύουσα τον άνθρωπον λειτουργεί έκτοτε αδιαλείπτως. Ηυξήθησαν αι φρικαλεότητες και τα άτομα υπεβιβάσθησαν εις την κτηνωδίαν και τον πρωτογονισμόν... Ο δήμιος κατέστη η κεντρική μορφή της Ρωσικής ζωής!» (1) Παραλλάσσοντας τώρα τα ανωτέρω σε κάποια σημεία τους, ανεπιφυλάκτως μπορούμε να πούμε ότι: «Από την πρώτην ημέραν της υπογραφής της αποποινικοποιήσεως των αμβλώσεων, οι άνθρωποι άρχισαν να φονεύουν τα ανυπεράσπιστα έμβρυα-ανθρώπους (όπως πράττουν αι πρωτόγονοι φυλαί) ωσάν να είναι αντίπαλοί των... Το κτήνος (μητέρα τις περισσότερες φορές συνεργούντος του πατρός, ιατρός, κ.λ.π.) εγεύθη το ζεστόν ανθρώπινον αίμα. Η άμβλωσις η

φονεύουσα τον άνθρωπον λειτουργεί έκτοτε αδιαλείπτως και επισήμως. Ηυξήθησαν αι φρικαλεότητες και τα άτομα υπεβιβάσθησαν εις την κτηνωδίαν και τον πρωτογονισμόν... Ο φόνος δια των αμβλώσεων κατέστη η κεντρική μορφή της Ελληνικής και Παγκοσμίου κοινωνίας»!

Βεβαίως, περί των αμβλώσεων η άλλως των εκτρώσεων, και επί το κομψώτερον, δια να απαλύνεται-συγκαλύπτεται η ωμή πραγματικότητα του εγκλήματος, περί της «τεχνητής διακοπής της κυήσεως, η της ανεπιθυμήτου εγκυμοσύνης», έχουν γραφή αρκούντως ικανές επιστημονικές μελέτες. Μελέτες ιατρικές, θεολογικές, κοινωνιολογικές, νομικές και άλλες, οι οποίες αποδεικνύουν ξεκάθαρα ότι πρόκειται περί εγκλήματος, μάλιστα ψυχρού και εκ προμελέτης, και όχι μόνον. Επομένως, θα καταλήγαμε εις κοινόν τόπον εάν επαναλαμβάναμε τα επιστημονικά επιχειρήματα δια να αποδείξωμε του λόγου το αληθές.

Επιβάλλεται όμως εις τα στενά πλαίσια αυτού του κειμένου να τονισθούν κάποιες αλήθειες, οι οποίες αφυπνίζουν τους καθ' ύλην αρμοδίους και ταυτοχρόνως κάνουν να αγανακτούν όσους ζουν αυτήν την φρίκη αλλά δεν δύνανται να την σταματήσουν. Και όπως σε κάθε εγκληματική ενέργεια υπάρχουν οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί, έτσι κι εδώ στις εγκληματικές εκτρώσεις συλλαμβάνονται επ' αυτοφώρω οι παραπάνω φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί, αλλά και όσοι ανέχονται αυτήν την κατάρα της γενοκτονίας. Της Παγκοσμίου γενοκτονίας, αλλά και της γενοκτονίας των Ελλήνων για να περιορισθούμε εις τα καθ' ημάς.

Πριν περάσωμε να δούμε την όζουσαν πληγήν των υπευθύνων της καταστάσεως αυτής θα πρέπει να αναφέρωμε ότι σύμφωνα με επίσημες μετρήσεις ο αριθμός των αμβλώσεων μόνον εις την Πατρίδα μας έφθασε και ξεπέρασε τον αστρονομικόν δια τον πληθυσμόν της Ελλάδος αριθμόν των 400.000 ετησίως. Τραγικόν, ταυτοχρόνως δε απίστευτον και όμως αληθινόν! Όστε περισσότερα από 1000 ελληνόπουλα θυσιάζονται καθημερινώς εις τον Μολώχ(2) των εκτρώσεων. Οπωσδήποτε και εις το έγκλημα αυτό διεκδικούμε, τηρουμένης της πληθυσμιακής αναλογίας, παγκοσμία πρωτιά και άνευ αντιρρήσεων καταλαμβάνομε το ρεκόρ Γκίνες.

Δεν εξαντλεί όμως δυστυχώς το παραπάνω ρεκόρ ολόκληρη την πικρή αλήθεια περί των εκτρώσεων εις την Ελλάδα, εις την χώρα όπου η πραγματικότητα, λόγω οικονομικών συμφερόντων και όχι μόνον, καλύπτεται και θάπτεται από την φρίκη του επισήμου κρατικού ψεύδους. Και τούτο διότι ο πραγματικός αριθμός του ασταματήτου τούτου εγκλήματος είναι πολύ μεγαλύτερος λόγω της αποκρύψεως της αληθείας. Και συνήθως «ιεροκρυφίως» αποκρύπτεται η αλήθεια εν συνεννοήσει πάντοτε μητέρας και ιατρού, δηλαδή, κατόπιν εντολής της φόνισσας μητέρας, ο ιατρός, με δέλεαρ το αφορολόγητο αδρό χρήμα, αναλαμβάνει χρέος εκτελεστή του εμβρύου-ανθρώπου. Ουδείς λοιπόν γνωρίζει τον ακριβή αυτού του εγκλήματος αριθμόν παρά μόνον ο Θεός που τις οίδεν για πόσο ακόμη, ένεκα της

ανεκφράστου αγάπης και μακροθυμίας Του θα συγκρατή την δικαίαν οργήν Του και θα ανέχεται αυτό το έγκλημα, δηλαδή να διαμελίζεται ανυπερασπίστως το πλάσμα Του, που τελείται επιστημονικώ τω τρόπω και υπό την σκιαν της Θέμιδος(3).

Έχομε λοιπόν 400.000 και πλέον εκτρώσεις εις την Ελλάδα ετησίως, και αυτές μόνον επισήμως! Αλήθεια, σε ποιόν πόλεμο φονεύονται άνω των χιλίων ανθρώπων ημερησίως; Αλλά εάν αυτό που συμβαίνει δεν αποτελή ομαδική παράκρουσι και εθνική παραφροσύνη, τότε σε τι είδους καταστάσεις θα αποδοθούν οι όροι αυτοί που περιγράφουν τον παραλογισμό;

Οι μικροί άγγελοι, τα υποψήφια θύματα, που κυοφορούνται και φονεύονται, εκτός των άλλων αποτελούν τον θησαυρό του παρόντος και την ελπίδα του αύριο.

Με μαθηματική ακρίβεια, όχι απλώς καταντούμε χώρα εξοντωμένων γερόντων, αφού οι θάνατοι, σύμφωνα με την στατιστική, ξεπέρασαν τις γεννήσεις, αλλά τείνομε προς αφανισμόν και ως έθνος, αν λάβη κανείς υπ' όψιν του το εξωφρενικό δεδομένο ότι από τα παιδιά που γεννώνται εις τον Ελλαδικό χώρο τα περισσότερα πλησιάζουν να είναι τέκνα όχι Ελλήνων, αλλά αλλοδαπών, που με τεχνητή «πολιτική γονιμοποίησι» καταγράφονται ως Έλληνες πολίτες αποκτώντες και την Ελληνική ιθαγένεια...

Υπάρχει κανείς που μπορεί να αρνηθή την πραγματικότητα που καταγράφουν τα επίσημα στοιχεία; Εάν ναι, τότε αυτός ευρίσκεται εκτός πραγματικότητος και του προσάπτεται το ακαταλόγιστον.

Επίσης εις την εποχή μας, εποχήν κατά την οποίαν η οικονομική κρίσις μαστίζει ολόκληρον τον πληθυσμόν, και μάλιστα τους αδυνάτους και τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, ουδόλως αποτελεί παρονυχίδα ότι το ίδιο το κράτος δεν αποκλείεται να συν-καλύπτει, τις αμβλώσεις δικαιολογώντας τις ως αποβολές, κλπ., με την κάλυψι κάποιων ασφαλιστικών ταμείων (εννοείται, και με κάποιο χρηματικό φιλοδώρημα-φάκελλο δια τους «ευεργέτας» ιατρούς, συνεργάτες και βοηθούς αυτών), και έτσι να καθίσταται το κράτος συνεργόν εις την σφαγήν των έως ολίγων εβδομάδων εμβρύων-ανθρώπων. Οπότε εγείρεται και άλλο θέμα. Φορολογείται άραγε ο Έλληνας πολίτης και για φόνους μικρών αγγέλων μέσω της εισφοράς εις τα ασφαλιστικά ταμεία; Δηλαδή φορολογείται ο Ελληνικός λαός για την επίσημη γενοκτονία; Και, εάν φορολογήται, δεν είναι τότε συνεργός εις τα εγκλήματα των αμβλώσεων; Ο νοών νοείτω. Όμως ικανόν εστί.

Το θέμα των εκτρώσεων είναι τόσο σοβαρό και ουσιαστικό, ώστε ευρίσκεται έξω και επάνω από οποιοδήποτε πλαίσιο μπορεί να θέση ο άνθρωπος εις την συνειδησί του.

Άνευ αντιρρήσεων, εις τα μαιευτήρια όπου σήμερα διαπράττονται αυτές οι ανθρωποκτονίες, μάλλον εκατόμβες, το ολιγώτερον θα πρέπει να υπάρχουν πινακίδες που να έχουν χαραγμένη την φράσι: «Εδώ σφαγεία ανυπερασπίστων παιδιών»! Και πόσον θράσος χρειάζεται να διαθέτη κανείς για να κατηγορήση την

αρχαία κοινωνία της Σπάρτης όταν είναι γνωστόν ότι (κακώς βεβαίως) έρριπταν τα ανάπηρα γεννηθέντα νήπια, εις το βάραθρον του Καιάδα(4) εις το υψηλόν όρος του Ταϋγέτου;

Αυτή δυστυχώς είναι η πραγματικότητα, όσο και αν ωρισμένοι «διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους» και επιμένουν να παραμένουν αμετάθετοι εις την παράλογη γνώμη τους.

Άγγελοι κυοφορούμενοι είναι τα έμβρυα. Αν μπορούσαν να μιλήσουν τα σφαγιασθέντα έμβρυα, θα απευθύνοντο πρώτα εις την μητέρα τους και θα έλεγαν «Μητέρα, γιατί με σκότωσες;» Και διερωτώμεθα, πως μία μάνα, στα μάτια των παιδιών που εκράτησε, δεν βλέπει τα μάτια των παιδιών που δια των αμβλώσεων εφόνευσε; Πως συμβαίνει να αγκαλιάζει και να χαίρεται από την μία τα υπάρχοντα παιδιά της και από την άλλη να αμνημονή και να εφησυχάζει με τα »πεταμενα» και φονευθέντα; Η τα βλέπει συνεχώς και δεν μπορεί να ησυχάσει;

Δεν θα είμεθα δε εκτός θεολογικής, λειτουργικής και προσευχητικής πραγματικότητας, εάν κλήρος και λαός, κυρίως δε το ένδοξον Μοναχικόν μας Τάγμα, ταυτοχρόνως και μαζί με το «Κύριε ελέησον», έψαλλε «από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός» την δέησιν σε δοξολογικήν αναφοράν «Δόξα τη μακροθυμία Σου, Κύριε, δόξα Σοι»!

Και πριν περάσωμε εις τα πρόσωπα και τους ταγούς που ευρίσκονται εις τας κορυφάς των θεσμών και των πυλώνων του Ελληνικού κράτους και που ευθύνονται απολύτως γι' αυτήν την Γενοκτονία των Ελλήνων, ας προσθέσωμε ότι πίσω από όλα αυτά τα εγκλήματα κρύβεται φυσικά ο εχθρός του Τριαδικού Θεού και ο λυσσαλέος και μοχθηρός εχθρός της εικόνας Του, ο Διάβολος. Όμως δεν θα μπορούσε ο Διάβολος να κάνει τίποτε, εάν ο ίδιος ο άνθρωπος με την προαίρεσίν του δεν συνεργούσε εις τον αφανισμόν του ανθρώπου.

Δηλαδή, εάν ο άνθρωπος ζούσε κατά Θεόν, δεν θα έπεφτε σε αμαρτήματα, όπως είναι οι πορνείες και οι μοιχείες, δια των προγαμιαίων και εξωγαμιαίων σχέσεων, και ο,τι άλλο μη κατά Θεόν οδηγεί τους ανθρώπους εις τις αμβλώσεις. Και οι γυναίκες δεν θα χρησιμοποιούσαν τα επιχειρήματα που επικαλούνται για να καταφύγουν σε εκτρώσεις, όπως είναι, άλλοτε η δύσκολη οικονομική τους κατάσταση, που δήθεν δεν τις επιτρέπει να μεγαλώσουν και άλλο παιδί, άλλοτε το ότι βάζουν την καριέρα τους, δηλαδή τον εαυτό τους, επάνω από το σπλάγχνο που έχουν μέσα τους, κλπ., που είναι «προφάσεις εν αμαρτίαις» που κυρίως ευθύνονται οι μητέρες.

Να αναφέρωμε και τις φοβερές επιπτώσεις των εκτρώσεων, όπως ότι η έκτρωση είναι πολλές φορές πιο επικίνδυνη από τον τοκετό, ότι παρουσιάζονται επιπλοκές που μπορούν να οδηγήσουν σε στειρότητα, σε αποβολές στο μέλλον, σε πρόωρους τοκετούς, σε παιδιά με προβλήματα υγείας, κλπ. Ακόμη, μετά από μία έκτρωσι πολλές γυναίκες υποφέρουν από σοβαρά ψυχολογικά και άλλα προβλήματα, όπως

κατάθλιψη, μελαγχολία, θλίψη, τύψεις, εφιαλτικά όνειρα, κλπ.

Είναι τόσο φοβερή η πράξις αυτή, που αγνοεί κανείς το όνομα με το οποίο θα την χαρακτηρίσει, αφού οι όροι »εκτρωσις» η »εγκλημα» δεν αποδίδουν επακριβώς την τραγικότητα της καταστάσεως, δεδομένου ότι από την στιγμήν της συλλήψεως έχομε έμψυχη εικόνα του Θεού, δηλαδή άνθρωπο που έχει την δυνατότητα να γίνη κατά Χάριν θεός.

Εάν όμως δυσκολεύεται κανείς να επιλέξη η να κατασκευάση τον λεκτικό όρο του εγκλήματος των αμβλώσεων, δεν δυσκολεύεται καθόλου να εννοήση ότι το αίμα αυτών των εμβρύων-ανθρώπων συν τω χρόνω θα ξεχυλίση σε έναν πύρινο ποταμό αίματος που παρόμοιόν του δεν έχει γνωρίσει η ιστορία του έθνους μας. Αποτέλεσμα θα είναι να κατακαύση όλους αυτούς τους αισχρούς και κακούργους που οι ίδιοι τον επορφύρωσαν και μαζί με αυτούς όλους εκείνους τους υποκριτάς που ανέχονταν τα ρυάκια του αίματος, το καύσιμο και την καταστροφή των απαλών σαρκών, ακόμη και την κατασκευή (ίλεως γενού ημίν Κύριε) ποικίλων καλλυντικών, κλπ., από τα σφαγιασθέντα παιδάκια.

Φυσικά, όλοι ευθυνόμεθα για την κατάστασι αυτή και όλοι μαζί θα δεχθούμε τα επίχειρα της ανυπακοής μας εις το θέλημα του Θεού, εις τους νόμους της φύσεως και εις την καταστρατήγησι των πνευματικών νόμων και ορίων της συνειδήσεως-ασυνειδησίας μας.

Όμως, όπως σε όλες τις αρνητικές καταστάσεις και συμφορές νομοτελειακώς κάποιοι φέρουν και την μεγαλυτέραν των ευθυνών, έτσι και εις την περίπτωσιν των αμβλώσεων είναι αδήριτος ανάγκη να τονισθή, να γραφή και να κηρυχθή έως των άστρων του ουρανού ποιός φέρει την μεγαλυτέραν ευθύνην.

Συνεπώς, οι κυρίως υπεύθυνοι είναι οι τρεις πυλώνες που αποτελούν την οργανωμένη πολιτεία. Δηλαδή η νομοθετική, η εκτελεστική και η δικαστική εξουσία. Κυρίως όμως, ας παραδεχούμε ότι την μεγαλυτέραν των ευθυνών φέρει η Εκκλησία. Όταν δε λέμε Εκκλησία, εννοούμε ιδίως την Ποιμένουσα Εκκλησία, μαζί βεβαίως και με το πλήρωμα των πιστών που αναισθήτως και σκανδαλωδώς ανέχονται την όλην αυτήν κατάστασιν, καθιστώντας δια του τρόπου αυτού ολόκληρον το εκκλησιαστικόν Σώμα συνυπεύθυνον και βεβαίως αναπολόγητον.

Δεν θα επιμείνωμε περισσότερο εις το να παρουσιάσωμε τον όγκον των ευθυνών που βαραίνουν την νομοθετικήν, την εκτελεστικήν και την δικαστικήν εξουσίαν, διότι ο κάθε νοήμων και υπεύθυνος πολίτης αντιλαμβάνεται τις αιτίες, τις παραμέτρους και τις συνέπειες αυτών των ευθυνών.

Αλλά, εάν αυτά και όχι μόνον ισχύουν για τους προαναφερθέντες πυλώνες, που δια της »εκτρωματικής πραγματικότητος» τελικώς καταντούν από πυλώνες εξουσίας εις εθνικά βάραθρα και γενεαλογικά καταχθόνια, για την Ποιμένουσα Εκκλησία και τον ύπνον της αναισθησίας, την σιωπήν, κλπ. των πιστών τι θα πρέπη να ισχύη;

Απορεί κανείς πως και οι πέτρες δεν έχουν ακόμη ξεσηκωθή με τα όσα συμβαίνουν!

Τον θρίαμβον του κακού τον επιφέρει και τον αναδεικνύει η αδιαμαρτύρητος ανοχή και η σιωπή της κοινωνίας και μάλιστα του χριστιανικού κόσμου. Κατανοούμε λοιπόν πως την μεγαλύτεραν των ευθυνών, επί πνευματικής και πραγματιστικής βάσεως, φέρει η Ποιμένουσα Εκκλησία και αυτός ούτος ο Χριστιανικός και δη ο Ορθόδοξος κόσμος.

Για να μη μένωμε όμως απλώς εις την θεωρία και εις το γενικό »κατηγορώ» των υπευθύνων των κοινωνικών πληγών και δη της Ποιμενούσης Εκκλησίας, ας προσηλώσωμε το βλέμμα μας και εις την εθνική και εκκλησιαστική μας ιστορία.

Σε όλους θα πρέπει να είναι γνωστό το τι συνέβη μεταξύ του Αγίου Αμβροσίου Μεδιολάνων και του Αυτοκράτορος Θεοδοσίου. Όταν το 390 ο Επίσκοπος Μεδιολάνων έμαθε περί της σφαγής επτά χιλιάδων – κατ' άλλους δέκα πέντε χιλιάδων – ανθρώπων κατά διαταγήν του ιδίου του Θεοδοσίου εις την Θεσσαλονίκη, όχι απλώς εθλίβη ως άνθρωπος, αλλά έπρεπε και να αποδείξη ως υπεύθυνος Ποιμένας ότι δεν αποτελούσε ο ίδιος, ως επίσκοπος, ένα απλό διακοσμητικό στοιχείο εις την Αυτοκρατορία, αλλά και ότι ήταν ένα σημαίνον πρόσωπο της Εκκλησίας. Γι' αυτό και απέφυγε να ίδη κατά πρόσωπον τον Βασιλέα Θεοδοσίον όταν αυτός έφθασε εις τα όρια της επισκοπικής του δικαιοδοσίας.

Ο Επίσκοπος Αμβρόσιος του αποστέλλει όμως επιστολή εις την οποίαν, αφού παριστάνη την τρομερότητα του εγκλήματος, προσθέτει τα εξής μνημειώδη λόγια: «Το αμάρτημα δεν εξαλείφεται ειμή δια δακρύων και μετανοίας• ούτε άγγελοι, ούτε αρχάγγελοι δύνανται να συγχωρήσουν αυτό άλλως• αυτός ο Κύριος δεν παρέχει την άφεσιν ειμή μόνον εις τους μετανοούντας. Σε συμβουλεύω• σε παρακαλώ• σε προτρέπω. Δεν τολμώ να τελέσω την Αγίαν Προσφοράν, εάν θελήσης να παρευρεθής εις αυτήν. Εάν δεν συγχωρήται εκείνος που έχυσε το αίμα ενός αθώου, είναι δυνατόν να συγχωρηθή εκείνος που έχυσε το αίμα τόσων ανθρώπων;»

Αλλά δεν παρέμεινε μόνον εις την γραπτήν του διαμαρτυρίαν ο ατρόμητος εκείνος Επίσκοπος της Εκκλησίας. Δια τούτο και όταν ο Θεοδοσίος ετόλμησε να φθάση εις τον ναό, ο δυναμικός εκείνος επίσκοπος, ο Αμβρόσιος, εσταμάτησε εις τα πρόθυρα του ναού τον πανίσχυρο Μονάρχη και τον εμπόδισε να εισέλθη. Το αποτέλεσμα φυσικά ήταν ο Αυτοκράτωρ να συναισθανθή το φοβερό του έγκλημα, να λάβη τον πνευματικό του κανόνα και μετά από καιρόν και κατόπιν γνησίας μετανοίας να ενταχθή και πάλιν εις την λειτουργικήν Σύναξιν της Εκκλησίας. Αληθώς, αδυνατεί κανείς τι να πρωτοθαυμάση. Την θαρραλέαν στάσιν του διαδόχου των Αποστόλων, η την αυθεντικήν μετάνοιαν του ενδόξου Αυτοκράτορος Θεοδοσίου;

Ο εθνικός μας ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος παρομοιάζει την σφαγήν αυτήν επί Θεοδοσίου με άλλην που είχε επισυμβή εις την αρχαία Ελλάδα και όπου επηκολούθησε σφοδρά διαμαρτυρία εκ μέρους των ρητόρων της εκκλησίας του δήμου. Γράφει επ' αυτού ο αλήστου μνήμης εκείνος ιστορικός:

«Αλλ' αν οι ρήτορες του δήμου εξέλιπον προ καιρού, προέκυψαν ήδη οι του λαού επίσκοποι. Ο δε Μεδιολάνων μέγας Αμβρόσιος απέδειξεν λαμπρώς ότι είχαν εισέτι οι αδικούμενοι και πάσχοντες προστάτας και εκδικητάς ισχυρούς, τους Ιεράρχας αυτών» (5).

Μπορεί να συγκριθῇ εκείνη η εποχή με την ιδική μας την ρηχή και ζοφώδη από την οποίαν απουσιάζουν τα ανδρεία εκκλησιαστικά αναστήματα; Ναι, οι ποιμένες επιβάλλεται να υψώνουν το ανάστημά των και όταν πρέπη να αρθρώνουν την πολύ μικρή, αλλά τόσο δύσκολο να αρθρωθῇ λέξι, το «ΟΧΙ». Όλοι δε οι άρχοντες και οι αρχόμενοι της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ακόμη και αυτοί οι μοναχοί είναι ανάγκη να μελετούν και να εμπνέωνται εκ της Ευαγγελικής περικοπής που τόσον εναργώς και φυσικά θεοπνεύστως, ο Ιωάννης, ο Βοανεργές Μαθητής, περιγράφει περί της εκδιώξεως των εμπορών εκ του Ναού (Ιωάν. Β΄, 12-25).

Και τίθεται εκ νέου ερώτημα αδυσώπητον: Σήμερα οι «Ρήτορες», ο νομικός κόσμος, η Βουλή των Ελλήνων, αλλά και αυτοί οι «αθάνατοι Ακαδημαϊκοί» αίρονται εις το ύψος των περιστάσεων, η «άβυσσος άβυσσον επικαλείται»; Κρατούν τον λόγον των, η έγιναν επιλήσμονες των όρκων των σχετικά με την προάσπισιν των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πολλώ δε μάλλον του αγαθού της ζωής; Κηρύσσουν την αλήθειαν η κομπόδεσαν την γλώσσαν των με «γόρδιον δεσμόν», έως ότου, Κύριος οίδε το πότε, εμφανισθῇ κάποιος νέος Μέγας Αλέξανδρος;

Σήμερα, υπάρχουν εις τον Ελλαδικόν χώρον Επίσκοποι που θα αποδείξουν, έτι άπαξ λαμπρώς, ότι έχουν οι αδικούμενοι, οι πάσχοντες και οι ανυπεράσπιστοι άνθρωποι εν εμβρυακή καταστάσει, προστάτας και εκδικητάς Ιεράρχας ισχυρούς; Η το υπνώττον Σώμα αυτών, με την άλλοτε ρέγχουσαν και άλλοτε δειλιώσαν και όχι μόνον κεφαλήν, παίζει ρόλον μόνον διακοσμητικού στοιχείου »οπου φυσάει ο άνεμος» σε κενού περιεχομένου, «θεατρικού», οικουμενιστικού, κλπ., εκδηλώσεις; Με αυτήν δε την υπάρχουσαν κατάστασιν, πως είναι δυνατόν να περιμένη κανείς λόγον πύρινον, ακέραιον και Πατερικόν περί μετανοίας;

Φυσικά, γνωρίζομε ότι εις την αθλίαν εποχήν των υποχωρήσεων, συμβιβασμών, κλπ., που ζούμε, εις την εποχήν που προβάλλονται οι «άγιοι Σιώπιοι» (ων η μνήμη καθημερινώς τελείται), σπανίζει, εάν δεν έχη εξαφανισθῇ από προσώπου γης, το «τρίπλοκον φραγγέλιον», το οποίον κραδαίνεται δια του ελεγκτικού, γνησίου, αυθεντικού και προφητικού εκκλησιαστικού λόγου. Δυστυχώς, σήμερα απουσιάζουν οι προφητικές μορφές.

Οι συμβιβασμοί, οι υποχωρήσεις, η σιωπή, κλπ., δεν αποδεικνύουν Ποιμένας γνησίους, αλλά μισθωτούς που φεύγουν όταν βλέπουν τον λύκο να έρχεται και αφήνουν τα πρόβατα να τα κατασπαράξη. «Ο μισθωτός... αφήσι τα πρόβατα και φεύγει...» (Ιωάν, Ι΄, 12-13). Εκτός εάν ωρισμένοι θέλουν να μας πείσουν ότι μετηλλάχθησαν η εξ αρχής υπήρξαν «λύκοι βαρείς» (Πραξ. Κ΄, 28-30).

Οι καιροί ου μενετοί, δι' όλους ημάς. Δεν αρκεί να επέλθῃ απλώς μία στιγμιαία εθνική μετάνοια. Επιβάλλεται να ακούεται και να προσυπογράφεται λόγος διαμαρτυρίας. Εις τις ημέρες μας καταντήσαμε να μας ελέγχουν, εμάς τους Χριστιανούς, ακόμη και οι ειδωλολάτρες Νινευίτες. Επιβάλλεται να συνειδητοποιήσωμε το μέγεθος του εγκλήματος των αμβλώσεων και να μετανοήσωμε εκ βάθους ψυχής και εμπράκτως. Ολόκληρος η Ελλάς θα πρέπει θρηνητικώς να απαγγέλῃ: «Ὅτι την ανομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ δια παντός» (Ψαλμ Ν'), καθώς και «... ἄνδρα αἱμάτων καὶ δόλιον (πόσω μάλλον ἔθνος) βδελύσσεται Κύριος» (Ψαλμ. ε', 7).

Ἡ Σύνοδος των Ἱεραρχῶν ἐπιβάλλεται ἐν μετανοίᾳ νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος των περιστάσεων καὶ αὐοὺ ζητήσῃ τὴν ἐμπρακτὴ μετάνοια των υπευθύνων (κατάργησι τοῦ Νόμου περὶ τῆς ἀποποινικοποιήσεως των ἐκτρώσεων, κλπ.) καὶ αὐτοὶ ἀρνηθούν, τότε ἀς προχωρήσῃ εἰς ἐκκλησιαστικὴν ἀποκοπὴν καὶ ἀφορισμὸν των υπευθύνων που ἐφαρμόζουν σχέδια καὶ τακτικὴν «Τζένγκις Χαν καὶ Ἀττίλα»(6) πρὸς τὸ χριστιανικὸν καὶ Ἑλληνικὸν μας Γένος. Ὁ νόμος που ἀποποινικοποιεῖ τὸν φόνον των ἀγγέλων εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερος ἀπὸ ἐκείνην τὴν φοβεράν διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου, που ἐφόνευσε ἤδη γεννημένα παιδάκια καὶ τὸ μακελειό ἐλαβε χώρα σὲ περιορισμένη γεωγραφικὴ κλίμακα.

Οφείλομε ἐπὶ τέλους ὅλοι μας νὰ ἀποδεχθούμε ὅτι οἱ αμβλώσεις ἀποτελοῦν τὴν εἰδεχθεστέραν μορφήν των ἐγκλημάτων. Καὶ φυσικὰ δὲν ἀναμένομε τοὺς «Γερανοὺς τοῦ Ἰβύκου»(7) γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἡ πραγματικότης τοῦ ἐγκλήματος.

Οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπολύτως ξεκάθαροι εἰς τὸ θέμα αὐτό καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀποδεικνύουν πασιφανῶς τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀμβλωσις εἶναι φόνος.

Λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅτι τὸ ἔμβρυο ἔχει ἐξ ἀρχῆς τελεία ψυχὴ, δὲν μπορεῖ ὁμῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὶς ἐνέργειές του λόγω τῆς ἀτελείας τοῦ σωματικοῦ στοιχείου. Οἱ ἐνέργειες τῆς ψυχῆ ἐμφανίζονται σταδιακὰ με τὴν πρόοδο τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ψυχὴ «συνκτίζεται γήινῳ σώματι», μας λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς. Καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης ἀναφέρεται εἰς ἐνιαίαν ψυχοσωματικὴν οντότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς συλλήψεως. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγο καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος τοποθετεῖται ἀπαγορευτικὰ γιὰ τὴν ἐκτρωσι, τὴν ὁποία θεωρεῖ φόνον σὲ ὁποιοδήποτε στάδιο ἀναπτύξεως καὶ ἀν εὐρίσκεται τὸ ἔμβρυο (Μεγάλου Βασιλείου, Κανονικαὶ Ἐπιστολαί).

Οπότε, πρέπει νὰ διακηρυχθῇ, νὰ διασαφηνισθῇ καὶ νὰ κατανοηθῇ ἐπὶ τέλους πῶς κάθε ἔγκυος γυναίκα, ὄχι μόνον κάποιων ἡμερῶν ἢ ὡρῶν, ἀλλὰ καὶ κλάσματος δευτερολέπτου, ἀπὸ τὴν στιγμὴ τῆς γονιμοποιήσεως, κυοφορεῖ ἄνθρωπον. Τὸ ἔμβρυον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως τοῦ εἶναι ἄνθρωπος καὶ γι' αὐτό ἡ ἐκτρωσις εἶναι φόνος ἀνθρώπου.

Επιβάλλεται συνεπῶς ὅλες οἱ γυναῖκες καὶ ἰδίως ὅσες κυοφοροῦν, νὰ

συναισθανθούν την μεγάλην ευθύνην που φέρουν ενώπιον του Θεού, του εαυτού των, της κοινωνίας και φυσικά ενώπιον του ανθρώπου που πρόκειται να φέρουν εις τον κόσμο. Και εννοείται πως ουδεμία έχει το δικαίωμα να λέγη πως είναι δήθεν ελεύθερη και μπορεί να κάνει ο,τι θέλει. Ναι, είναι μεν «ελεύθερη», αλλά δεν έχει το δικαίωμα να καταδικάζη εις θάνατον και να φονεύη το έμβρυον-άνθρωπον που είναι ανυπεράσπιστο εις τα χέρια της και θέλει να ζήση.

Αλλά, ας τονίσωμε και τούτο: Ο άνθρωπος δια των αμβλώσεων καταντά χειρότερος και αυτών των αλόγων ζώων και των κτηνών, αφού η άμβλωσις είναι όχι μόνον άγνωστη εις το ζωϊκόν βασίλειον, αλλά τουναντίον βλέπομε ακόμη και αυτά τα ζώα να δείχνουν τέτοια και τόση αγάπη και προστασία εις τα νεογέννητά τους, που εάν κανείς τολμήση να τα αγγίξη η και απλώς να τα πλησιάση δέχεται αμέσως την αγρία επίθεσί των και δη της μητέρας των.

Επομένως εις το θέμα αυτό κατά τραγικόν τρόπον μας ελέγχουν και μας διδάσκουν, εμάς τους λογικούς ανθρώπους, τα άλογα κτήνη και φυσικά αυτοί οι πίθηκοι, που κάποιοι ανοήτως φρονούν ότι αποτελούν τους προγόνους των. Όχι, δεν αποτελούν τους προγόνους των λογικών ανθρώπων οι πίθηκοι, αποτελούν όμως, (ω τραγική ειρωνεία) τους διδασκάλους αγάπης των γονέων προς τα τέκνα για όσους πρώτα έχουν αρνηθή την πίστι στον Θεό και την φιλοστοργία προς τα κυοφορούμενα ανθρώπινα έμβρυα.

Αλλά εάν φθάνωμε εις το σημείον αυτό, να καταντούν οι άνθρωποι χειρότεροι των ζώων, τότε κατανοεί κανείς το βάραθρον της πτώσεως του ανθρώπου και την ανάγκην της ανορθώσεώς του δια της μετανοίας και της γνώσεως και αυτών ακόμη των στοιχειωδών αληθειών που αφορούν την φύσιν του ανθρώπου.

Όσοι δε έπεσαν εις το ανάθεμα αυτό των αμβλώσεων, ας μην απελπίζωνται, αλλά και ας μην αμελούν την σωτηρίαν τους, διότι μόνον η απλή συναίσθησις των πράξεών των δεν αρκεί. Χρειάζεται η ευλογημένη πορεία εις την οδόν της μετανοίας. Τα δάκρυα του Πέτρου, μετά την πτώσιν της αρνήσεώς του, ας γίνουν καθοδηγητικά για όλους μας (Ματθ. κστ', 69-75).

Επιβάλλεται λοιπόν να καταργηθή ο άνομος τούτος νόμος τής αποποινικοποιήσεως των αμβλώσεων, που φονεύει ανθρώπους και αφανίζει το Ελληνικόν Έθνος, και η Ποιμένουσα Εκκλησία επί τέλους να αφυπνισθή και να ορθοτομή και επί του θέματος τούτου τον λόγον της αληθείας από «της κεφαλής έως των άκρων-ονύχων-μελών της».

Χρειάζεται δε να τονισθή το καθήκον που έχουν η Εκκλησία, ο ιατρικός και νομικός κόσμος και γενικώς όλοι οι αρμόδιοι εις το να διαφωτίσουν τον κόσμο, και ιδίως τις γυναίκες, ότι οι αμβλώσεις είναι φόνος και ότι οι γυναίκες γίνονται παιδοκτόνοι.

Τονίζομε, ότι η έκτρωσις είναι φόνος κατά κατηγορίαν: εκ προμελέτης, εκ συμμετοχής, εξ εξαναγκασμού, εξ αγνοίας και κάποιες φορές εξ αφελείας... Δεν

παύει όμως πάντοτε να είναι φόνος. Επιβάλλεται επείγουσα θεραπεία κατά κατηγορίαν. Γνησία μετάνοια για όλους τους αυτουργούς, τους εκ προμελέτης, εκ συμμετοχής και εξ εξαναγκασμού, επίσης δε μετάνοια και επί πλέον πλατειά ενημέρωσις για τους εξ αγνοίας και εξ αφελείας.

Δεν έχομε λοιπόν παρά να ευχηθούμε οι αντικειμενικοί μας φόβοι να μην δολοφονηθούν, αλλά να κυοφορήσουν ελπίδα και μετάνοια. Οι εγκληματίες να έλθουν σε έμπρακτη μετάνοια και οι Μήδειες(8) παιδοκτόνοι μητέρες να μετανοήσουν και να επιστρέψουν εις τον φυσικό τους χώρο και να γίνουν φιλότεκνες μητέρες.

Θρηνώδης και σπαρακτική φωνή ακούεται απ' άκρου εις άκρον της Ρωμηοσύνης. Φωνή εκ των αιματοποτισμένων βάραθρων αντηχεί, η οποία ετοιμάζει βαρύ πνευματικόν κανόνα δια τα τέκνα της ανομίας και του εγκλήματος των αμβλώσεων.

Ελλάς κλαίουσα τα τέκνα αυτής και ουκ ήθελε παρακληθήναι, ότι ουκ εισίν.

Ίλεως γενού ημίν Κύριε επί των εγκλημάτων ημών.

Αμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Βλέπε εις το έργον του »A bas la peine de mort».

(2) Μολώχ, θεός των Μωαβιτών, εις τον οποίον οι λάτρες του εθυσίαζαν βρέφη και μικρά παιδιά.

(3) Θέμις, θεότης της δικαιοσύνης κατά τους αρχαίους.

(4) Καιάδας, μεγάλο βάραθρο στο όρος Ταύγετος εις το οποίο οι αρχαίοι Σπαρτιάτες έρριπταν τα γεννηθέντα ανάπηρα νήπια.

(5) Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Τόμος Β΄, Κεφ. β΄, σελ. 101.

(6) Τζένγκις Χαν, Μογγόλος πολιτικός και στρατιωτικός ηγέτης. Θεωρείται κατ' εξοχήν αιμοβόρος κατακτητής (1155 – 1227 μ.Χ.).

Αττίλας, γεννήθηκε το 406 μ.Χ. Ηγέτης των Ούννων από το 434 μ.Χ. έως τον θάνατό του 453 μ.Χ. Θεωρείται εκ των πλέον αιμοβόρων και αιμοσταγών ηγετών της ιστορίας.

(7) Γερανοί του Ιβύκου, γύρω στα 550 π.Χ. Ληστές επιτέθηκαν και ετραυμάτισαν θανάσιμα τον ποιητή Ίβυκο. Την στιγμή εκείνη επέρασαν από επάνω του ένα κοπάδι γερανοί (πουλιά) και τους παρεκάλεσε να εκδικηθούν τον θάνατό του. Λίγο αργότερα, σε ένα ανοικτό θέατρο της Κορίνθου, κατά την παράστασι, ενεφανίσθησαν οι γερανοί κι ένας θεατής ακούσθηκε να λήη πανικόβλητος: «Οι γερανοί του Ιβύκου. Οι εκδικητές». Έτσι, οι θεατές κατάλαβαν ότι αυτός ήταν ο ένοχος.

(8) Μήδεια, πρόσωπο της Ελληνικής Μυθολογίας, η οποία εφόνευσε τα παιδιά της.

ΧΡΙΣΤΟΨΦΑΝΤΟΣ

ΠΗΓΗ: http://hristoifantos.blogspot.gr/2014/06/blog-post_18.html

Πηγή: impantokratoros.gr